

KATARÍNA PIVARČIOVÁ

LÁSKA
ZVONÍ
VŽDY
DVAKRÁT

KATARÍNA PIVARČIOVÁ

LÁSKA
ZVONÍ
VŽDY
DVAKRÁT

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskypisovatel.sk
www.slovenskypisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Jaroslav Hochel
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Copyright © Katarína Pivarčiová 2018
Cover Design © Emil Křížka 2018
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2018

ISBN 978-80-220-2031-2

Venujem mame.

Ďakujem deťom za to, že posledný rok poctivo spali takmer každé popoludnie a tým mi umožnili napísať túto knihu, manželovi za jeho podporu a lásku a vydavateľstvu Slovenský spisovateľ, vďaka ktorému sa mi splnil veľký sen.

Kolóna sa zúfalo pomaly vliekla okolo Strečna. Adriana sedela za volantom a chlipkala presladenú kávu z plastového pohára. Snažila sa udržať smutné myšlienky na uzde, nechať ich ukryté niekde v temných zákutiach ľavej hemisféry. Bohužiaľ, myšlienky sú ako tie najotravnejšie letné odrhovačky: čím viac sa ich snažíte umlčať, tým hlasnejšie vám znejú v hlave.

Dorotka, jej bledomodrá korzička, bola naprataná na prasknutie. Viezla si v nej celý svoj život. Ani nevidela cez spätné zrkadlo; zavádzal jej obraz akýchsi hôr, pravdepodobne Álp, ktorý splašila kedysi dávno na blšáku, napoly uschnutá palma a usmievajúca sa drevená mačka. Uvažovala, že tie hlúposti povyhadzuje. A mnohé ďalšie. Načo jej budú všetky tie tričká, ktoré jej boli dobré pred desiatimi rokmi – a hlavne pred desiatimi kilami? Ale potom si vynadala. Ako nezadaná žena bude musieť zapracovať na svojej figúre a do pol roka sa do tých starých vecí určite nasúka. A neskôr ich vyhodí, aby si mohla kúpiť niečo modernejšie, nebude hádam obliekať nové telo do starých handier.

„... medzi Žilinou a Martinom nám hlásite kolónu. Zrazili sa tam dve autá. Zdržíte sa pol hodiny.“

„Pol hodiny? Už tu trčím minimálne hodinu!“

Doriti! Háda sa s autorádiom. Čo príde ďalej? Je čas objednať sa u psychiatra? Možno by jej to pomohlo. Aspoň by sa vyrozpávala.

Preladila na inú stanicu. Začula klavírny úvod známej

pesničky. Nevedela ju síce hneď zaradiť, ale okamžite jej navodila tú správnu nostalgickú náladu. Potom začula nezaameniteľný Adelin chrapot. Vedela, že by to mala hneď prepnúť, ináč skončí v slzách.

Neprepla.

Bolo to desať rokov. Desať rokov žila s jedným mužom, v jednom meste, v jednom byte. Prekonali spolu fakt hroznej veci, zmierili sa s tým, že ich život nebude dokonalý. A keď konečne uverila, že to môže fungovať, bublina praskla. Chcela mu to vyčítať, chcela vinu hodiť naňho. Bohužiaľ, vždy znovu a znovu dochádzala k tomu istému záveru. Mohla za to ona.

Vracala sa domov ako zmoknuté kura. Netešila sa, nebolo na čo. Doma ju čakal otec a kamoši z detstva. Nebolo ich veľa. Väčšina sa s vidinou šťastných zajtrajškov roztrátila po svete. Len ona sa vracala. Opustila Bratislavu so všetkými divadlami, kaviarňami, nákupnými centrami, nočným životom...

Spišský Spáčov. Miesto, kde prežila väčšinu života. Končili sa tam všetky cesty a jediné, čo fungovalo, bola krčma a kostol. Pravdepodobne tam umrie od nudy. Bohužiaľ, nemala na výber.

Adele priala svojmu bývalému len to najlepšie. Ona sa do tejto fázy ešte nedostala. Zatiaľ cítila len oslepujúcu zúrivosť. Tá malá štetka jej ukradla všetko, čo ona desať rokov usilovne budovala. Musela začať úplne odznova. Mala strach, že na to už jednoducho nebude mať silu. Mala tridsaťdva rokov a nemala nič.

Keď Adele dospievala tú melancholickú pesničku, Adriana neplakala, naopak, kypela v nej žľč. Z úst jej vyklzála nadávka. Naštvané udrela do volanta. Klaksón zatrúbil. Z kamióna, ktorý sa vliekol pred ňou, sa vynorila chlpatá ruka a ukázala jej prostredník.

Domček v malebnej dedinke pri Poprade bol učupený na kraji lesa, s veľkou záhradou plnou malinčia. Adrianina Dorotka sa k nemu predierala nespevnenou blatistou cestou. Jej rodičia ho postavili pôvodne ako chatku, krátko po jej narodení. Chodievali tam spolu každý víkend, polievali záhradku, opekali špekáčky. Otec aj mama síce vyrástli na dedine, ale život ich zavial na mestské sídlisko. Mesto ich dusilo, nedeľné návraty doň začínali byť čoraz ťažšie. Jedného dňa sa do chatky presťahovali nastálo. Bola vtedy druháčka.

Na jej parkovacom mieste stál fúrik. Nedobrovoľne zastala uprostred strmého kopca. Zatiahla ručnú brzdu a naštvane vystúpila z auta. Otec sa zjavne neunúval urobiť jej miesto na parkovanie. V elegantných kráľovsky modrých lodičkách podišla k fúriku a odtlačila ho nabok. Pocítila bolesť na jednej nohe. Zahrešila, zbadala, že sa popŕhlila. Sadla si naspäť do auta a tresla dverami.

Lepšie privítanie si fakt nemohla želať.

Posunula páku dole. Šliapla na plyn, auto však v strmom kopci zaberalo naprázdno. Pustila plyn, Dorotka nadskočila a začala nekontrolovane cúvať. Aďa začula krik. Šliapla na brzdu a hodila okom do spätného zrkadla. Nič nevidela. Opäť zatiahla ručnú brzdu a vyskočila z auta.

Na zemi sedelo dievčatko. Adi stuhla krv v žilách. Dievča si držalo koleno, pomedzi prsty mu pretekala krv. Po tvári sa mu kotúľali slzy. Aďa si k nemu čupla.

„Si v poriadku? Ukáž!“

Aďa dievčatku jemne odtiahla ruku. Koleno malo zašpinené od krvi a blata. Vydýchla si. Zdalo sa, že je to len škra-banec.

„Ako sa voláš?“ spýtala sa.

„Izabela Čonková,“ riekla dievčinka.

„Máš krásne meno, Izabelka. Bolí ťa ešte niečo?“

Izabela pokrútila hlavou.

Vtom do Ade ktosi narazil a ona spadla na zadok. Opäť tok na lodičke sa jej s hlasným puknutím odlomil. Chcela sa ohradiť, ale dotýčny ju predbehol.

„Kde si nechala oči, mohla si ju zabiť! Si v poriadku, Bela?“

Aďa sa už-už nadychovala, aby ho poslala tam, kam slnko nesvieti, ale v poslednej chvíli si zahryzla do jazyka. Mal právo byť vydesený. Ona sama sa stále triasla ako osika.

„Trošku to bolí, ocko.“

Muž začal dcéru chlácholiť, ubezpečoval ju, že rana sa zahojí. Aďa sa na nich so záujmom dívala. Bela mala husté čierne vlasy stiahnuté v pevnom vrkóči a bystré tmavé oči. Mala na sebe modrú bundu a zelené tepláky, žiadnu princeznovskú ružovú. Bola to Rómka. Muž bol k Adi otočený chrbtom. Aj cez bundu, ktorú mal oblečenú, videla, že má široké plecía a svalnaté ruky. Bolo jej jasné, že sa živí manuálnou prácou. Mohutný chrbát prechádzal do úzkeho pásu. Páčilo sa jej, čo videla, aj keď len zozadu. Vzápätí si vynadala, že v takej situácii myslí na hlúposti. Z nedostatku sexu jej už evidentne začína hrabať. Zhlboka sa nadýchla.

„Veľmi ma to mrzí. Nevidela som ju. Mám tu autolekárníčku, môžeme jej to ošetriť. Alebo ešte lepšie, poďte dovnútra, umyjeme jej to. Môj otec má určite nejakú dezinfekciu...“

Videla, ako muž stuhol. Zmĺkol. Pomaly sa postavil. Aďa, netušiac prečo, zadržala dych. Potom sa k nej muž otočil a ona ho okamžite spoznala. Jej telo sa proti jej vôli pohlo k nemu. Bolo by také prirodzené padnúť mu do náručia, akoby neexistovali roky, ktoré ich od seba delili. Potom sa však ozvalo jej racionálne ja a ona si uvedomila, že toto už dávno nie je chlapec, ktorého poznala pred desiatimi rokmi. Zastavila sa dva kroky od neho.

„Michal,“ zašepkala.

Nervózne zastrčil ruky do vreciek; zdalo sa, že je z ich stretnutia vyvedený z miery rovnako ako ona. Napokon sa usmial a ona zbadala vrásky, ktoré sa mu rozbehli po lícach. V hustých čiernych vlasoch sa mu ligotali strieborné pramienky.

Zostarol. Vedela, že nielen on.

„Ahoj, Adriana,“ povedal napokon.

Adriana nepatrne pokrútila hlavou. Snažila sa rozbehnúť svoj mozog natoľko, aby bola schopná viesť s týmto mužom plynulý dialóg. Napokon sa rozhodla vstúpiť na bezpečnejšiu pôdu. Čupla si a otočila sa k dievčatku. Slzy na tvári mu už takmer uschli.

„Vážne ma to mrzí, Izabelka. Zavadzal mi fúrik a Dorotkin motor nezvládol ten kopec.“

„Dorotkin? Kto je Dorotka?“

„Moje auto predsa. Volá sa ako to dievčatko z Čarodejníka z krajiny Oz. Poznáš tú rozprávku?“

Bela pokrútila hlavou.

„Niekedy ti to pustím. Pozývam ťa na čaj a keksíky, čo povieš?“

Dievčatko sa nadšene zasmialo, žiarivé očka otočilo k Michalovi.

„Môžem, ocko?“

Michal prikývol; nezdalo sa, že by dokázal dcérke čokoľvek odmietnuť.

„Čo tu vlastne robíte?“ spýtala sa Aďa.

Dom jej otca stál na hornom konci dediny. Keď chodili na základnú a strednú školu, Michal býval s rodičmi na dolnom konci, v jednej z tých lepších chatrčí v osade. Jeho mama bola vždy poriadna žena, celý život robila upratovačku v Chemosvite. Ich domček, ako si pamätala, bol síce malý, ale vždy dokonale vyzametaný.

„Presťahoval som sa. Bývame kúsok odtiaľto. Vlastne práve opravujem tvojmu otcovi strechu. Zateká mu do obývačky.“

„Vážne?“

Adriana sa obzrela. O otcov dom bol opretý rebrík. „Chodte do dvora. Zaparkujem a hneď som pri vás.“

„Poď, Bela, radšej sa schováme, teta ide zase parkovať.“

Adriana sa uškrnula a sadla do auta. Oprela sa o sedadlo a dívala sa, ako Michal nesie dcéru v náručí do ich dvora. Držala ho okolo krku a niečo mu radostne štebotala do ucha. Po slzách, našťastie, nebolo ani stopy.

Snažila sa spracovať, čo sa práve udialo. Po prvé, zrazila dievčatko, ešte stále sa jej triasli ruky. Po druhé, stretla svoju školskú lásku. V hlave jej vírilo milión otázok. On má dcéru? Kto je jej matka? Prečo pomáha jej otcovi? A prečo, preboha, má taký úžasný zadok?

Michal zalepil Bele koleno. Malá sa napchávala čokoládovými keksíkmi a dezinfekciu domácim špiritom si takmer ani nevšimla.

Adriana vykladala z tašiek veci: hrnčeky, čajník, obľúbenú panvicu. Väčšinu spoločných vecí nechala Tiborovi. Vedela, že pohľad na predmety, ktoré nakupovali a používali spoločne, by ju zakaždým zabol. Nechcela sa týrať. Všetko od nej kúpil za rozumnú cenu a ona nemusela zapratať otcov dom rárohami.

Michal šuškal čosi Bele do ucha a tá sa smiala, až sa takmer nemohla nadýchnuť. Boli fakt chutní a Adriana pocítila bodnutie žiarlivosti. Kedysi by takúto situáciu nezvládla bez prívalu slz. Teraz statočne držala na tvári úsmev.

Mala toľko otázok, ale každá sa jej zdala absolútne nevhodná. Potom si uvedomila, že tam niekto chýba.

„Neviete, kde je môj oco? Prečo sa ešte neukázal?“

„Vravel, že si ide pospať. Bolela ho hlava.“

„Aha.“

Opäť nastalo hlúpe ticho. Michal toho pred cudzími nikdy veľa nenahovoril. Kedysi spolu dokázali prerozprávať celé hodiny, keď ležali v domčeku na strome a pozorovali hviezdy. Snívali vtedy s otvorenými očami, plánovali vyfarbiť svet tými najkrajšími farbami.

Kedysi preňho nebola cudzinkou.

„Kedy ste sa sem presťahovali?“ spýtala sa.

„Pred piatimi rokmi. Keď sa mala narodiť Izabela.“

„Tak ty máš už päť rokov, Bela? Chodíš do škôlky?“

Bela pokrútila hlavou. Zdalo sa, že je pre to smutná.

„Ale tento rok pôjdeš do školy, nie?“

Bele sa rozjasnila tvár. Prikývla.

„V apríli je zápis, uvidíme,“ povedal Michal.

Adriana mala pocit, akoby jej otázky boli nevhodné. Asi ako keď sa neplodnej ženy spýtate, kedy si založí rodinu. Cítila sa ako slon v porceláne. Bela do seba ďalej tlačila keksíky a Adriana si uvedomila, že jej sľúbila čaj. Sama mala chuť na hrnček poriadneho čierneho zabijaka. V dome bola totiž hrozná zima.

„Urobím vám ten čaj, dobre?“

Nečakala na odpoveď a postavila na sporák kanvicu s vodou. Otec čaj nepil, kupoval ho len kvôli návštevam. Pochopiteľne, ukladal ho na najvrchnejšiu poličku. Vzala si stoličku a vyliezla na ňu. Stolička zlovestne zavrzgala. Aďa si stiahla nižšie upätú čiernu sukňu. Cítila sa dosť nepohodlne. Ako dlho sa s Michalom nevideli? Myslela na každé kilo, ktoré nadobudla za posledné roky. Vedela, že jej niekdajšia školská láska sa na ňu pozerá. Páči sa mu, čo vidí? Má doma ženušku, ktorá má stokrát lepšie telo ako ona?

Konečne našla ten čaj, bol úplne vzadu. Vyložila jednu nohu na linku, bála sa postaviť na ňu plnou váhou. Natiahla sa ešte o kúsoček. Stolička sa naklonila a Aďa sa zaprela do skrinky. Stolička sa šmykla a padla na zem. Aďa sa držala skrinky, snažila sa vytiahnuť hore. Bála sa zoskočiť, keďže niekde pod ňou ležala stolička. Počula, ako skrinka narieka pod jej váhou. Zrýchlil sa jej tep. Vedela, že sa musí pustiť, inak spadne na zem aj so skrinkou a s celým jej obsahom.

Vtom ju chytili okolo pása silné ruky. Pustila sa, iné jej neostávalo. Michal si ju stiahol na seba. Narazila do jeho hrude. Bola pevná, až ju ten úder trochu zaboľel. Chvíľu ju držal na sebe a ona sa cítila ľahká ako pierko. Potom ju položil na zem. Zdalo sa jej, že kolená má plné gumových medvedíkov. Oprela sa o Michala. Na chrbte cítila jeho hrud'. Srdce jej stále prudko bilo, dokonca sa zdalo, že ešte sa trochu zrýchlilo. Jeho dlane na bedrách ju páľili.

„Si v poriadku?“ zašepkal.

Prikývla. Konečne sa jej podarilo nájsť rovnováhu. Otočila sa k nemu tvárou. Pozerala mu do očí a uvažovala, akým človekom sa stal. To, čo videla, sa jej páčilo. Páčilo by sa jej aj to, čo sa očami vidieť nedá? Urobila krok dozadu. Narazila do linky.

„Ďakujem,“ povedala.

Vtom vletel do kuchyne jej otec.

„Čo je to za rachot? Prečo ste vnútri?“

Vtedy si všimol Aďu a na perách sa mu zjavil trochu silný úsmev.

„Vitaj doma, Adriana.“

Adriana bojovala s kufrom. Päťdesiatročný drevený schod, ktoré viedli do jej podkrovnej izby, boli hrozne strmé. Otcovi zakázala pomáhať jej, no aj tak sa mocoval s dru-

hým, o niečo menším kufrom. Michal sa vrátil k práci na streche, Bela pobehovala po dvore. Otec bol podozrivo potichu. Adriana otvorila dvere do svojej izby a zaliala ju vlna nostalgie. Na stene oproti oknu visel plagát Kurta Cobaina, vedľa neho sa uškŕňal Johnny Depp. Svätú trojicu jej mladosti uzatváral odlepujúci sa Harry Potter.

Položila kufor do stredu miestnosti, obrátila sa k otcovi a zobrala si od neho ten druhý. Potom si ľahla na posteľ a prudko vydýchla.

„Domov, sladký domov,“ povedala. Do istej miery to tak aj cítila.

Otec si sadol na stoličku, podoprel si hlavu dlaňami a spýtavo sa na ňu díval.

„Čo? Nemôžem sa tešiť, že som doma?“

„Samozrejme. Len... Posledných desať rokov si to tu domovom nenazývala.“

„Okolnosti sa menia.“

Otec sa odmlčal a ona vedela, že čaká na vysvetlenie. Volala mu pred týždňom a oznámila, že sa sťahuje domov. Už vtedy vyzvedal, čo sa stalo, ale Aďa mu nedokázala odpovedať. Bála sa, že sa mu hystericky rozreve do telefónu.

„Oci, ja... Všetko ti poviem, len mi daj ešte čas. Chcem to sama trochu stráviť, vieš?“

„Ako dlho chceš ostať? Nechcem ťa vyhadzovať, nemysli si. Iba sa na to chcem psychicky pripraviť.“

Adi sa objavil na tvári mierny úsmev.

„Na dobu neurčitú. Chceš spísať zmluvu?“

„Je to predsa tvoj dom. Nemám ti do toho čo hovoriť.“

„Nezdá sa mi, že si rád, že som sa vrátila.“

Otec sa postavil, prešiel k nej a chytil ju za ruku.

„Vrátila si sa, pretože sa v tvojom živote niečo poriadne posralo. Jasné, že sa neteším. Ale tak obyčajne, sebecky, som rád, že ťa tu mám.“

Ležala vo svojej posteli, prikrytá až po bradu, oblečené mala staré flanelové pyžamo a hrubé ponožky. Napriek tomu ju striasalo od zimy. Pri večeri ocovi navrhla, aby prikúril. Pozrel sa na ňu ako na blázna. V marci kúriť? Čo je Rockefeller?

Počula, ako kdesi dole chrápe. Inak bol dom tichý. Na také niečo nebola zvyknutá. V paneláku celé noci počúvala susedov nad nimi. Buď sa hádali, alebo sexovali.

Kýchlo sa jej. Postavila sa, otvorila skriňu a hľadala nejaký starý sveter. Objavila čosi staré, zodraté a povedomé. Vytiahla to na svetlo sveta a uškrnula sa. Bola to mikina, ktorú jej dávno-pradávnou požičal Michal. V časoch, keď sa ich nevinné detské hry začínali meniť na čosi viac. Koľko mohli mať vtedy rokov? Pätnásť? Šestnásť? Zaborila do kusa odevu nos, nadýchla sa jeho vône. Cítila len prach a zatuchlinu. Kedysi dávno voňala mikina úplne inak.

Plavovlasá dievčina utekala lesom, na chrbát jej dopadali ťažké dažďové kvapky. Bol to jeden z tých teplých letných dažďov, ktoré osviežia vzduch a rozštiebajú vtáky. Tričko sa jej lepilo na telo, ale jej to neprekážalo. Konečne sa skončila škola!

V taške niesla vysvedčenie (samé jednotky, samozrejme) a knihy z knižnice. Bola to veru zvláštna zmes titulov. Dokázala prečítať všetko: od Jude Deverauxovej po Stephenha Kinga, od Rowlingovej po Márqueza.

Vbehla do tmavej, starej časti lesa. Spomalila, pretože sa musela predierať cez husté kríky. Po chvíľke sa z nich vynorila a vošla na malú čistinku. Bola ukrytá pred zrakmi hubárov, ktorým sa nechcelo predierať cez malinčie. Uprostred stál košatý buk a na ňom malý domček, pozbýjaný z dosiek rôzneho veku a kvality, ošľahaný vetrom a dažďom.

Z domčeka začula spev. Silný mužský hlas spieval neznámym

jazykom. Okamžite spomalila a po špičkách sa priblížila k domčeku. Nechcela speváka vyrušiť.

Ukryla sa podeň, chránil ju pred dažďom. Sadla si do trávy. Bola okúzlená tou piesňou so zvláštnym rytmom.

Počula ho spievať mnohokrát. Ale nikdy nie takto... slobodne. Spieval sám pre seba, v jeho hlase nebol ani náznak trémy.

Vedela, že je to cigánska pesnička, ale nepoznala ju.

Pieseň sa skončila. Ona ešte dlho sedela na zemi a pozorovala dážď. Čakala, či ešte niečo nezaspieva.

„Mišo!“ zvolala nakoniec.

Z domčeka sa spustil lanový rebrík. Vrtko sa po ňom vyšplhala nahor a ocitla sa v malej miestnosti, ktorej stredom prechádzal kmeň stromu. Bola dosť veľká, aby si v nej pohodlne sadli dvaja dospelí ľudia. Ona sa v nej mohla postaviť, on už nie. Tento rok sa poriadne vytiahol.

„Ahoj,“ pozdravila ho a sadla si k nemu. „Čo to robíš?“

„Sovu,“ odpovedal a vložil jej do ruky drobný predmet.

Bola ňou očarená. Drevená sovička vyzerala, akoby mala už-už vzlietnuť.

„Je perfektná.“

Z vlasov jej stekala voda na jeho plecيا.

„Si celá premočená,“ povedal a trochu sa od nej odtiahol.

„Nevadí, to uschne.“

Rozmýšľala, že sa opýta na tú pieseň. Napokon sa však rozhodla mlčať. Nechcela sa mu priznať, že ho špehovala.

„Bola som dnes v knižnici, chceš sa pozrieť?“

Vyťahovala knižky z tašky, Mišo si ju trošku doberal pre červenu knižnicu. Cintorín domácich zvierat ho však zaujal a uprosil ju, aby mu ho požičala. Strčil si ho do deravej igelitky, ktorú používal ako školskú tašku.

Po chvíľke dievčina začala kýchať a smrkať. Utierala si sopeľ do rukáva, vreckovku so sebou nemala. Michal sa na to nemohol pozerať. Vyzliekol si mikinu, pod ktorou mal tričko.

„Vyzleč si to tričko, nech neochorieš,“ povedal.

Dievčina sa postavila, zobrala si od neho mikinu. Naprázdno preglgol. Zrazu sa zdal hrozne neistý. V nej sa však zrodila akási zvláštna túžba mať nad ním moc. Páčilo sa jej, ako z nej nedokáže spustiť oči, ako mu na tvár vystúpila červeň. Pretiahla si tričko cez hlavu, mokré vlasy jej spadli na plecía. Mala na sebe staršiu podprsenku, ktorá bola kedysi biela. Bola jej už trošku tesná, za posledný rok jej prsia dosť narástli. Cez tenkú látku jej presvitali ostré bradavky. Naskočila jej husia koža. Michal nasucho preglgol.

Obliekla si mikinu a zazipsovala ju. Nesmelo sa naňho usmiala a on jej úsmev opätovoal.

Nikdy mu tú mikinu nevrátila. Povedala mu, že ju strátila, a z vreckového mu kúpila novú. V tejto spávala celú svoju pubertu. Aj teraz si ju natiahla a zazipsovala. Super bolo, že sa do nej zmestila a že bola fakt teplá. Menej super, že smrdela ako zatuchnutá kobka. Prikryla sa paplónom a uvažovala, čo ju čaká v najbližších dňoch. Bolo to zvláštno, nemať život naplánovaný. Celé roky mala svoju každodennú rutinu, sem-tam ju to už poriadne otravovalo a nudilo. Od pondelka do piatka práca, cez víkend príroda, kamaráti, kultúra... Čo bude robiť zajtra? Pôjde si hľadať prácu? Preskúma miesta, kde sa hrávala ako decko? Navštívi Michala? Prehovorí otca na výlet na Hrebienok?

Toľko možností a tak veľa času.

Zaspávala s úsmevom na tvári.

Na druhý deň ráno sa zobudila s otrasnými kĺčmi v bruchu. Chvíľu si myslela, že umiera, potom si uvedomila, že iba dostala menštruáciu. S vypätím všetkých síl sa vydriapala z postele a nadopovala sa liekmi. Chvíľku sa motala po kuchyni, ale nemalo to veľký zmysel, a tak zaliezla späť do

postele. Prezerala si pracovné ponuky v Poprade a okolí, rozposlala zopár životopisov.

V Bratislave robila realitnú agentku. Za tie roky sa jej podarilo získať rozsiahlu klientelu, telefón mala plný kontaktov. Obávala sa, že v Poprade bude musieť začať od nuly. Nechcelo sa jej do toho.

Opäť sa jej v hlave ozval starý sen. Chcela cestovať. Túžila vidieť Južnú Ameriku, Japonsko, Nový Zéland. Miliónkrát sa chcela na všetko vykašľať a vyraziť do sveta. Vždy ju čosi zastavilo. Teraz mala znovu príležitosť. Mala čosi našetrené, Tibor ju vyplatil za ich spoločný byt v Bratislave. Otec bol sám dlhé roky, pár mesiacov ešte vydrží.

Myšlienka na cestovanie sa jej pozdávala čoraz viac. Páčila sa jej natoľko, že začala pomaličky spriadať plán cesty. Pozerala si na webe letenky a zistila, že pri troche šťastia môže letieť do Južnej Ameriky za dvestopäťdesiat-tristo eur.

Práve zisťovala, aké sú povinné očkovania pri takejto ceste, keď jej zazvonil telefón. Volala jej Monika, spolužiačka zo strednej.

„Čauko. Počula som, že si doma.“

„Čau. Odkiaľ vieš?“

„Od mamy. Povedala jej to tá ukecaná predavačka z Jednoty. Tá to zase vytiahla z tvojho otca. Vraj kupoval podozrivo veľa rožkov a dokonca aj cereálne.“

Aďa sa rozosmiala. Monča jej zdvihla náladu.

„Pôjdeš zajtra na kofolu?“ spýtala sa jej kamarátka.

„Na kofolu? Odkedy, prosím ťa, piješ kofolu?“

„Odkedy mám malého prísavníka a všetci tvrdia, že alkohol mu môže poškodiť mozog.“

Jasné, Monika mala čerstvé bábätko. Aďa to už ani nevnímala. Keď sa Monike narodila prvá dcéra Janka, bola to veľká vec. Aďa bola dokonca krstnou mamou. Toto však

bolo už Monikino štvrté dieťa a Aďa ani len netušila, ako sa volá.

„Ešte dojčíš?“

„Už by som aj chcela prestať, ale malý je závislák. Tak čo, pôjdeme?“

„Aj s deckami?“

„Vezmem len Janku, už sa na teba hrozne teší. Ostatné dám k mame.“

Ešte chvíľu trkotali, ale potom si povedali, že musia skončiť, lebo vyčerpajú všetky témy.

Na druhý deň vyšlo slnko a v ovzduší bolo cítiť jar. Aďa si konečne vybalila všetky kufre. Prvýkrát v tomto roku si obliekla prechodný kabát. Pomohla v ňom otcovi okopávať záhradku a potom ho hodila do koša na špinavé oblečenie, lebo bol celý od blata. Cez internet si objednala softshellovú bundu a gumáky. Nechcela si zničiť elegantné handry na otcovej záhrade. Na obed mali guláš z predchádzajúceho dňa a potom obaja zaliezli do postele a dali si poobedňajšieho šlofíka.

O štvrtej už sedela v miestnej krčme a popíjala kapučíno. Mala na sebe tmavé nohavice a jednoduchý zelený rolák. Celkom si užívala túto nedbalú eleganciu, lebo do kancelárie a na obhliadky nosievala väčšinou kostýmy. V nohaviciach a v topánkach na nízkych opätkoch sa cítila oveľa pohodlnejšie.

Od jej mladých čias sa to tam veľmi nezmenilo. Stoly boli pravdepodobne nové, ale už aj tie boli pokryté zažranou špinou. Krčmárka sa stále zúfalo snažila splniť všetky túžby svojich zákazníkov, a tak ponúkala okrem piva aj pizzu, zákusky, kávu a dokonca tužkové batérie či uhlie. Pivo bývalo odporné, ale aj tak ju s kamošmi takmer každý deň presviedčali, aby im naliala.

Monča sa zatiaľ neukázala, čo Adrianu vôbec neprekva-
povalo. Odkedy mala decká, zásadne chodila neskoro.

„Dáme si pizzu?“

„Pred chvíľou si mala horalku.“

„Ale ja by som si dala.“

„Môžeš si dať džús.“

„Jahodový!“

„Pre mňa za mňa aj kakaový.“

„A pizzové tyčinky?“

„Ak budeš poslúchať.“

Adriana sa neubránila úsmevu. Rada sledovala rozhovo-
ry ľudí, ktorí sa milujú a zároveň sa dobromyseľne podpi-
chujú.

„Teta Aďa!“ zvolala Janka a objala ju okolo nôh.

Janka bola plavovlasá princezná. Aďa si bola takmer is-
tá, že má osem rokov. Plus-mínus. Nikdy nemala pamäť
na dátumy a čísla. Janka mala vlasy zapletené do vrkočov.
Monča jej neskôr povedala, že preto, lebo ich tak nosí An-
na z Ladového kráľovstva. Šaty mala Janka samý volánik,
kabátik samého motýlika. Adi sa z toho pretlaku cukríko-
vej ružovej takmer pokazili zuby. Objala dievčatko, pohla-
dila ho po vlásokoch a vložila mu do ruky čokoládu.

„Ahoj, zlatko. Ako sa máš? Už si tretiačka, čo? Máš fra-
jera?“ prihovorila sa Aďa Janke.

„Hej, má, Filipka Fučíka,“ odpovedala Monča namiesto
nej.

„Čo? Fučíka? Petrovho syna?“

Monča prikyvovala, evidentne sa na tom dobre zabávala.

„Tak počuj, Jani,“ prihovorila sa Aďa opäť dievčatku.
„Vieš ty o tom, že tvoja mama bola kedysi hrozne zamilova-
ná do Filipovho ocka? Písala mu valentínky a dokonca mu
vyryla na skrinku srdiečko. Nachytala ju pri tom naša tried-
na, mama dostala poznámku a musela ostať po škole.“

„To fakt?“ Janka neveriacky pozrela na mamu.

Monči prestávala byť táto téma príjemná, ale statočne prikývla.

„Bomba! Môžem to povedať Filipovi?“

Monča očervenela. Aďa sa nad ňou zľutovala.

„Nie, Janka. Bude to naše tajomstvo, dobre? Mamka to ujovi Petrovi nikdy nepovedala, vieš?“

Janka prikývla, zelené očka jej žiarili. Až teraz sa Aďa zvitála aj s Monikou. Objali sa a dali si ľahké bozky na líca.

„Ty trúba, to si to mohla rovno dať vyhlásiť obecným rozhlasom!“ zafučala Monika Adi do ucha. Zdala sa trochu rozladená.

„Neblázni. Je to predsa už dávno zabudnutá historka.“

„Pozor, tu nie si vo veľkomeste. U nás sa neobchádzajú mŕtvolky na chodníku. U nás každý vie, čo má sused na večeru. A za každú klebetu sa platí zlatom.“

„Ale toto predsa nie je žiadna novinka. Veď to vedeli úplne všetci.“

„Všetci okrem neho.“

V tej chvíli k nim prišla čašníčka. Monča objednala na Jankinu obrovskú radosť aj pizzové tyčinky.

Adriana sa pozerala na tvár svojej drahej priateľky a uvažovala, čo sa to s nimi stalo. Zdalo sa jej, že to bolo iba nedávno, keď vo veku Mončinej dcéry vládli ťažké školské tašky. Malá Monča bola šialený dobrodruh s večne rozbitými kolenami. Dospelá Monika mala na hlave vlasy nevydarenej gaštanovej farby, sivé korienky nemilosrdne hlásili, že ich majiteľka už dávno nie je dievča. Aj po štyroch deťoch mala však Monča ukázkovú postavu. Nikdy nedokázala dlho obsedieť, a tak bez problémov vybehala každú klobásu, ktorú zjedla. Od klobás bola priam závislá.

Monika vyštudovala vysokú školu a podarilo sa jej nájsť robotu v materskej škole v susednej dedine. Ostala bývať